

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 24-A DUPĂ RUSALII
(Învierea fiicei lui Iair)

†) SF. CUV. DIMITRIE CEL
NOU, OCROTITORUL
BUCUREȘTILOR; SF. MC.
NESTOR

Multe învățături ne descoperă și în Duminica de astăzi Sfânta Evanghelie prin pericopa de la Luca, cap.8, 40-56, în care ni se istorisesc două minuni săvârșite de Mântuitorul Hristos cu puterea Sa dumnezeiască și care exprimă iubirea Sa milostivă față de omul aflat în suferință sau în grea încercare. Este vorba de minunea învierii fiicei lui Iair, mai-marele Sinagogii din Capernaum, și de vindecarea miraculoasă a unei femei care suferea de mulți ani de o boală grea și care, atingându-se doar de haina Mântuitorului, a aflat izbăvire.

VINDECARE ȘI ÎNVIERE ÎN CAPERNAUM

Pe când Hristos se afla în Capernaum, cetate la Marea Tiberiadei, unde a săvârșit multe minuni și a vestit mulțimilor noua Sa învățătură, în mod cu totul neașteptat s-a apropiat de El mai-marele Sinagogii, Iair cu numele, și îngenunchind cu smerenie în fața Domnului, îl ruga cu multă durere în suflet să vină la casa sa ca să-i vindece pe unica fiică, o fetiță de 12 ani, bolnavă pe moarte. Mântuitorul apreciază credința și smerenia acestuia, îi ascultă rugămintea și îi înțelege durerea prin care trecea. Fără îndoială, acest învățător al Legii vechi, prin poziția pe care o avea în comunitatea din Capernaum, auzise de Iisus, de învățatura și de faptele Sale minunate. De aceea a și apelat cu multă încredere și nădejde în ajutorul lui Iisus, crezând cu adevărat că doar Acesta îl poate ajuta, vindecându-i fiica.

Din relatarea Evangheliei mai aflăm că în timp ce mergeau spre casa lui Iair, iar mulțimile îl împresurau pe Domnul, deoarece mulți căutau să se atingă de El și să se vindece, iată că o femeie bolnavă (cu o scurgere de sânge de 12 ani), cu credință și multă smerenie se apropie discret de Domnul și se atinge de poala

hainei Sale. Îndată a simțit în trupul ei că s-a vindecat de suferința pe care o avea. Cheltuse mult pe la doctori dar nu s-a putut vindeca, iar suferința ei de 12 ani s-a oprit aici, întâlnindu-L pe Hristos. Câtă răbdare a avut această femeie în boala ei, dar și cu câtă credință și smerenie s-a apropiat de Domnul! Chiar Mântuitorul remarcă acest lucru: „Am simțit puterea care a ieșit din Mine”. Dar o și dă pe această femeie exemplu de credință, căci cu multă sfială a venit în fața Mântuitorului și a mărturisit deschis suferința ei și modul minunat prin care a fost vindecată. Hristos îi spune: „Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace”. În locul bolii și al suferinței, Hristos i-a dat harul înfierii dar și bucuria de a-și trăi de acum înainte viața sa sub binecuvântarea Domnului.

O veste neașteptată vine de la casa lui Iair, fiica acestuia tocmai a murit. Văzând zbciumul din sufletul lui Iair, Domnul îi zice: „Nu te teme, crede numai și se va izbăvi”. Ajungând la casa lui Iair și văzând mulțime adunată care plângea moartea copilei, Iisus le zice: „Nu plângeți, n-a murit, ci doarme”. Aici Domnul descoperă înțelesul morții fizice

(despărțirea sufletului de trup) ca pe un somn, întru așteptarea învierii. Cu toate că toți știau că fata a murit, Mântuitorul Hristos, Cel ce este Învierea și Viața, ia cu sine pe 3 ucenici (Petru, Iacob și Ioan) și pe părinții copilei, ca martori ai minunii ce urma să se întâmple. Intrând în încăperea unde era fata, Domnul S-a apropiat de ea, a luat-o de mână și i-a zis: „Copilă, scoală-te” și îndată fata a înviat, iar Domnul a dat-o în grija părinților ei, care erau acum bucuroși și mângâiați că unica lor fiică este vie, dar și uimiți și cutremurați de puterea dumnezeiască a lui Iisus.

Din Sfânta Evanghelie reținem că Iair, mai-marele Sinagogii din Capernaum, rămâne pentru noi un model de credință, încredere, smerenie și dragoste milostivă de părinte, iar chipul femeii vindecate de suferința ei în chip minunat ne arată că nu trebuie să cădem în deznădejde atunci când trecem prin încercări grele legate de sănătatea noastră, ci cu smerenie și credință sinceră să ne apropiem de puterea harului lui Hristos. Acest har prin Sfintele Taine ale Bisericii ne aduce izbăvire, mântuire și viață veșnică. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

SFÂNTUL CUVIOS DIMITRIE CEL NOU, OCROTITORUL BUCUREȘTILOR (27 OCTOMBRIE)

Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou (sau Dimitrie Basarabov) a trăit în secolul al XIII-lea, născându-se în satul Basarabi, din Bulgaria de azi. Moaștele sale se găsesc în Catedrala Patriarhală din București, iar datorită ajutorului dat credincioșilor din Capitală, Sfântul a mai primit și numele de Ocrotitor al Bucureștilor.

Pe data de 27 octombrie îl cinștim pe Sfântul Dimitrie Basarabov, numit „cel Nou”. Această sărbătoare urmează după cea a Sfântului Mare Mucenic Dimitrie Izvorătorul de Mir, de pe 26 octombrie.

Unul dintre cei mai importanți sfinți ai Bisericii Ortodoxe, Dimitrie cel Nou s-a născut în satul Basarabi, lângă Rusciuc, aflat pe marginea râului Lom (la sud de Dunăre) acum aproape 800 de ani.

Dintr-un sat de vlahi, Dimitrie din Basarabi a trăit în perioada Imperiului româno-bulgar, având îndeletnicirea de păstor. Într-o zi, în vreme ce își păștea animalele pe malul râului de lângă satul său, Sfântul a călcat pe un cuib de pasăre acoperit de ierburi, care avea pui în el. Pentru moartea acelor pui, Dimitrie s-a pedepsit pe sine prin hotărârea de a umbla desculț timp de trei ani, ca un act de mare căință.

După ce nu a mai fost păstor, a îmbrățișat viața monahală, intrând într-o mănăstire așezată într-o peșteră din apropierea locului său de naștere (mănăstirea mai există și în ziua de azi). Prin nevoirea cu post, rugăciune și priveghere, a primit de la Domnul darul facerii de minuni. Cunoscând dinainte când va muri, Sfântul Dimitrie și-a ales drept mormânt un loc din apropiere, între două pietre, unde și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Sfântul ar fi rămas, însă, necunoscut, dacă nu ar fi fost descoperit prin mila Domnului.

Minunata descoperire a sfințelor sale moaște

După mai mult timp de la trecerea sa în veșnicie, au crescut apele râului Lom și s-a surpat malul de lângă peșteră. Căzând mai multe pietre din stâncă, și cele două între care se aflau moaștele Sfântului au căzut în apă. La un timp după aceea, Sfântul s-a arătat în vis unei fete bolnave de duh necurat, spunându-i că dacă părinții ei îl vor scoate din apă, el o va tămădui. Copila le-a zis părinților, care, împreună cu preoți din episcopie și cu mulți oameni, au mers în apropierea râului. La locul în care l-au aflat, de înaintea locuitorii observaseră o lumină tainică, dar crezuseră că vor găsi o comoară. Începând ei atunci să sape, foarte curând au descoperit trupul Sfântului. Moaștele i-au fost găsite nestrucate și luminate de harul Duhului Sfânt. Fetița, pe care au luat-o cu ei acolo, a fost vindecată pe loc.

Vestea despre aflarea moaștelor Sfântului s-a dus repede, așadar domnitorul de pe vremea aceea al Țării Românești a trimis mai mulți preoți și boieri ca să le ia și să le aducă la biserica de la Curtea domnească. Atunci Sfântul nu a îngăduit să meargă în Țara Românească, fiindcă după ce au călătorit un timp, în dreptul unei fântâni de lângă Ruse, moaștele sale s-au făcut foarte grele și nu au mai putut fi mutate. Moaștele Sfântului au fost puse atunci într-un car la care s-au înjugat doi junci tineri, ca să afle unde vrea Cuviosul să meargă. De aceea i-au lăsat să se ducă unde au vrut, iar juncii l-au dus înapoi în satul Basarabi. La întoarcerea trimișilor aceia în țară, domnitorul Țării Românești a aflat de la ei despre cele întâmplate și a trimis bani pentru ca să se ridice o biserică în cinstea Cuviosului Dimitrie. Acolo au fost așezate și moaștele Sfântului apoi, unde multe alte minuni s-au

mai petrecut, pentru că poporul a venit din toate părțile ca să îi ceară ajutorul.

Sfântul Dimitrie ajunge la București

Spre sfârșitul Războiului ruso-turc din 1774, armata rusă a ajuns în preajma satului Basarabi, iar generalul Piotr Saltikov a poruncit ca moaștele Sfântului Dimitrie să fie transportate în Rusia, la adăpost de turci. Atunci când cortegiul a ajuns la București, Hagi Dimitrie (un creștin evlavios) care era prieten cu generalul, i-a cerut să lase românilor moaștele Sfântului. Generalul Saltikov a fost de acord, iar trupul Sfântului Dimitrie a fost așezat în biserica cea mare a Mitropoliei de la București.

Fiind ocrotitor al Bucureștilor, Sfântul ne-a păzit de pe Dealul Mitropoliei, aducând multe binecuvântări locuitorilor orașului și țării. La orice vreme de necaz, racla cu sfințele sale moaște se scotea în procesiune pe străzile Capitalei. Sfântul Dimitrie nu ne-a lăsat nici în anii comunismului, atunci când regimul Ceaușescu a încercat mutarea Patriarhiei de la locul său, spre final.

Românii de peste tot îl iubesc azi ca pe un grabnic ajutor, pentru multele rugăciuni ascultate.

După 1989, pelerinajul din București a ajuns unul dintre cele mai importante din România, alături de cel al Sfintei Parascheva de la Iași. Racla cu moaștele sale se scoate în fiecare an spre cinștire, fiind așezată sub un baldachin, lângă Catedrala Patriarhală. Datorită numărului mare al credincioșilor, care stau multe ore la rând pentru a se închina Sfințelor sale Moaște, acum racla este așezată spre cinștire timp de mai multe zile, anul acesta între 25 și 29 octombrie. ❖

Florinela Ivașcă

ÎNTOARCEREA UNUI SFÂNT ROMÂN DUPĂ 85 DE ANI

Anul acesta, la sărbătoarea Sfântului Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, alături de racla Cuviosului Dimitrie vor sta și moaștele Sfintei Mucenițe Filofteia de la Curtea Argeș și ale Sfântului Ierarh Dionisie, Episcopul Cetății Albe-Ismail, acestea din urmă aduse de la Mănăstirea Suruceni, din Republica Moldova.

Un moment important în cele cinci zile ale sărbătorii Ocrotitorului Bucureștilor va fi proclamarea solemnă a canonizării celui mai nou sfânt al Bisericii Ortodoxe Române. Ceremonia de proclamare a canonizării Sf. Ier. Dionisie, Episcopul Cetății Albe-Ismail, se va desfășura în 27 octombrie, după Sfânta Liturghie oficiată de Patriarhul Daniel împreună cu mai mulți membri ai Sfântului Sinod.

În ceea ce îl privește pe vrednicul episcop Dionisie Erhan, două evenimente au marcat anul 2018, consacrat în Biserica Ortodoxă Română drept Anul Omagial al unității de credință și de neam și Anul comemorativ al Făuritorilor Marii Uniri din 1918. Primul, în ordine cronologică, este descoperirea la 10 iulie 2018, la Mănăstirea Suruceni, a trupului neputrezit al Episcopului Dionisie. Al doilea este ședința din 25 octombrie 2018 a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române care a hotărât canonizarea Episcopului Dionisie Erhan, cu zi de prăznuire 17 septembrie. Canonizarea a avut loc la exact 100 de ani de la alegerea sa ca arhiepiscop.

Trupul Episcopului Dionisie Erhan a fost găsit în timpul unor lucrări de consolidare efectuate la Mănăstirea Suruceni, în data de 10 iulie 2018, iar demersurile pentru canonizarea Episcopului Dionisie Erhan au aparținut Episcopiei Basarabiei de Sud, fosta Episcopie de Cetatea Albă-Ismail. Din 26 mai 2018 pe scaunul episcopal al Basarabiei de Sud stă PS Veniamin Goreanu. Așadar, la puțin timp de la întronizarea sa au fost descoperite moaștele unui mare înaintaș al său, Episcopul Dionisie Erhan, una dintre cele

mai marcante personalități eclesiastice basarabene din prima jumătate a secolului trecut și unul dintre luptătorii pentru realizarea statului național unitar român.

Dimitrie Erhan, pe numele său de mirean, s-a născut la 2 noiembrie 1868 într-o familie de țărani din comuna Bardar, jud. Lăpușna. De la tatăl său, Vasile, a moștenit „dragostea de carte și slova noastră” - după cum însuși mărturisește - iar de la mama sa „întărirea în credință și obiceiurile strămoșești”.

„Încă de la 15 ani, după hotărârea tatălui meu, am fost ales de degetul lui Dumnezeu ca din opt copii, eu, mijlociașul, să fiu dat la mănăstire spre slujba lui Dumnezeu.” La data de 28 noiembrie 1883, tatăl său îl încredințează obștii mănăstirii Suruceni, din apropierea Chișinăului.

„Mănăstirea era săracă și acei care se nevoiau într-însa o duceau greu și foarte greu începătorii. Scumpul meu tată, în câteva rânduri, văzând aceasta, a vrut să mă ia din mănăstire, dar eu am rămas în hotărârea mea. Așa a vrut Dumnezeu să ridice din neamul fraților și surorilor mele pe unul care mai apoi să-i tragă pe toți după el. Și așa s-a făcut. Martori îmi sunt atâția preoți, învățători și învățătoare din rudeniile mele pe care i-am ajutat să-i văd cu carte și spre folos Neamului meu românesc.”

A parcurs toate etapele vieții monahale devenind, pe rând, rasofor în anul 1890, monah în anul 1899, primind numele Dionisie, ierodiacon în anul 1900 și ieromonah în anul 1904.

Remarcându-se printr-o viață aleasă, în anul 1908 a fost ales stareț al mănăstirii Suruceni. Preasfințitul Părinte Veniamin, Episcopul Basarabiei de Sud, preciza că

„tânărul stareț a avut un rol important în afirmarea identității românești, în cunoașterea istoriei Bisericii din Basarabia și în realizarea idealului de unitate națională în perioada premergătoare momentului istoric de la 27 martie 1918, dar și după”.

În luna mai a anului 1918 a fost ridicat la treapta de arhimandrit, iar în data de 22 iulie 1918 a fost ales ca Arhiepiscop vicar al Arhiepiscopiei Chișinăului și Hotinului, cu titulatura „al Ismailului”, fiind hirotonit în Catedrala Mitropolitană din Iași. Sfântul Ierarh Dionisie a luptat toată viața pentru împlinirea idealului național al reîntregirii țării. Peste 80% dintre membrii Sfatului Țării îl aveau ca povățuitor și duhovnic.

În anul 1934 a fost ales Episcop al Cetății Albe și Ismailului, unde a păstorit până în anul 1940.

După pactul Ribbentrop-Molotov și cedarea Basarabiei, s-a refugiat în țară, unde a păstorit credincioșii din Episcopia Argeșului, între anii 1940-1941.

Ulterior s-a întors la mănăstirea sa de metanie, trecând la Domnul în data de 17 septembrie 1943, la Spitalul central din Chișinău.

Mănăstirea Suruceni este azi o mănăstire de maici amplasată în partea centrală a Republicii Moldova, în localitatea Suruceni din raionul Ialoveni, aflată la 7 km de orașul Ialoveni și aproximativ 25 de kilometri sud-vest de Chișinău.

Mănăstirea a fost întemeiată în anul 1785 când, îndrumat de ieromonahul

muntenegrean Iosif, boierul Casian Suruceanu construiește pe moșia sa un schit de călugări. Pe teritoriul de 40 ha se construiește biserica de vară cu hramul „Sf. Gheorghe”, iar mai apoi o casă pentru stăreție, aici fiind și biserica de iarnă cu hramul „Sf. Ierarh Nicolae”. În prima jumătate a sec. al XIX-lea, moșiile mănăstirii se întindeau până la circa 600 desetine. După slujba ieromonahului Iosif (încheiată în 1794), la conducerea mănăstirii s-au rânduit mai mulți stareți, unul din ei fiind arhimandritul Dionisie Erhan.

Lăcașul a fost închis în 1959, iar clopotele au fost scoase. În el a activat, în era comunistă, un spital de narcologie cu regim închis, care era păzit de miliție. Autoritățile sovietice au alungat călugării din mănăstire și au transformat biserica de vară în club, iar biserica de iarnă în spital, cu sala de operații în altar.

În 1992 lăcașul a fost redeschis, ca

mănăstire de călugărițe.

Pe piatra de mormânt a Sfântului Ierarh Dionisie de la mănăstirea Suruceni stă scris: „Episcopul Dionisie Erhan (n. 1868 – d. 1943), Vicar al Arhiepiscopiei Chișinăului (1918-1932), Episcop al Ismailului (1932-1940), Episcop al Argeșului (1940-1941), Răzăș din Bardarul Lăpușnei, Luminat-s-a singur prin învățătura cărții și fost-a cuvios călugăr din pruncie. Stareț aici (mănăstirea Suruceni) îndelungă vreme (1908-1934), Viteză în Legea creștină Strămoșească, Neșovăielnic în dragostea de Neam. Cald sprijinitor al tinerilor spre lumina cărții. Pildă de păstor duhovnicesc - cu grai frumos, cu râvnă sfântă... până la moarte. Dormi în pace iubite părinte, frate și unchi!”

Din testamentul său, dictat de pe patul de spital la 15 septembrie 1943, cu două zile înainte de chemarea sa la Domnul, Sfântul Ierarh Dionisie lasă cu limbă de

moarte acest mesaj: „Tututor binecredincioșilor creștini le las vii binecuvântări și îndemn de a fi tari în credință și a se mântui întru Hristos.

Neamului meu întreg îi doresc întregirea granițelor și atingerea tuturor idealurilor, la care am aspirat noi și strămoșii noștri și pentru care noi adesea ne-am pus în primejdii mari, scăpând de la dușmani până și pe aceia ce plecau în 1918 să șteargă hotarul nedrept al Prutului.

Cu limbă de moarte îndemn pe toți la unire, bărbăție și credință întru apărarea sărăciei și moșiei românești strâns uniți în jurul Tronului și Conducătorului nostru.”

Iată deci, astăzi, 27 octombrie 2019, asistăm la canonizarea unui mare român, un demn ierarh și un nevoitor în Domnul peste 60 ani, care veghează cu dragoste, de acolo de sus, împreună cu îngerii și sfinții, destinele Bisericii și Neamului Românesc. ❖

MOȘII DE TOAMNĂ

În Biserica Ortodoxă se face sâmbătă, 2 noiembrie, pomenirea tuturor celor adormiți întru Domnul. La Moșii de toamnă ne rugăm pentru toți adormiții noștri din neam.

Biserica se roagă zilnic pentru cei răposați: la Litie și Miezonoptică, dar mai ales la Sfânta Liturghie, unde sunt pomeniți de mai multe ori, în special la Proscomidie, la ieșirea cu cinstitele Daruri și după Sfințirea Darurilor.

În rugăciunea de mijlocire pentru vii și morți, preotul pomenește în taină pe toți răposații, cu cuvintele „Pomenește, Doamne, pe toți cei adormiți întru nădejdea învierii și a vieții celei de veci și-i odihnește pe dâșii, Dumnezeu nostru, unde strălucește lumina feței Tale”. De aceea să nu lipsim niciodată de la Sfânta Liturghie, pentru că nimic altceva nu este mai de folos pentru cei adormiți decât a aduce pentru aceștia Jertfa cea fără de sânge sau a fi pomeniți în timpul săvârșirii ei. Să aducem deci la biserică prescură și pomelnic cu numele lor, pentru a fi pomeniți de către preot la fiecare Liturghie.

Când preotul iese la Sfânta Liturghie cu Cinstitele Daruri în mijlocul bisericii pomenește pe strămoși, moși, părinți, frați și surori și pe toți cei adormiți din neamul nostru. Căci noi, când plecăm la Domnul, ne adăugăm la neamul nostru, la cei care au plecat din lumea aceasta. Fiecare zi de sâmbătă este dedicată amintirii morților, pentru că trupul lui Hristos s-a aflat în mormânt în ziua de sâmbătă și S-a coborât la cei morți pentru a le vesti mântuirea. Rugăciunile din această zi sunt făcute ca Dumnezeu să-i învrednicească pe cei

adormiți de milostivirea Sa, să-i judece cu blândețe și să-i așeze în ceata dreptilor.

După Sfânta Liturghie, urmează parastasele de obște pentru cei trecuți la Domnul. Parastasele sunt ierurgii speciale, la care trupul mortului, nefiind de față, este simbolizat prin colivă. Se numește parastas, de la cuvântul grecesc Paristimi - a se înfățișa înaintea cuiva, a mijloci, deci rugăciune de mijlocire pentru răposați. Parastasel este o prescurtare a slujbei înmormântării. Partea de căpetenie o alcătuiesc rugăciunile de dezlegare și iertare, rostite de preot la sfârșitul slujbei, urmate, ca și la înmormântare, de „Veșnica

pomenire”. Se săvârșește în biserică, după Sfânta Liturghie, iar când e cu puțință, și la mormânt.

La parastas se aduc întru pomenirea celui răposat colivă, pâine și vin. Coliva închipuie trupul celui adormit și este semn al credinței noastre în înviere și nemurire. Făcută din boabe de grâu, care poartă în ele icoana sau asemănarea învierii trupurilor. La „Veșnica pomenire”, rudele și prietenii celui adormit ridică vasul cu colivă, legându-l pe mâini, în semn de comuniune sau legătură cu răposatul. Același lucru închipuie și gustarea din colivă, după binecuvântarea ei. ❖

ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII ȘI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Matematică – clasa a VIII-a	Prof. Germina Stuparu
Marti	13 ³⁰ -15 ⁰⁰	Limba română / matem. clasa a IV-a	Prof. Georgeta Rușescu
Joi	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Matematică – clasele VII-VIII	Ing. Paul Tomescu
Vineri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română – clasele VII-VIII	Prof. Cristina Cioabă
Sâmbătă	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Limba română – clasa XII-a	Prof. Claudia Dragomir

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 27 OCTOMBRIE-3 NOIEMBRIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 27 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 24-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair) †) Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 30 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 1 noiembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 2 noiembrie	06 ⁰⁰ -10 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sf. Liturghie, Parastas cu pomenirea morților - Moșii de toamnă Vecernie
Duminică 3 noiembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr) - Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2019 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI